

USA padli do pasce a čas sa im kráti. Voju vo východnej Európe považujú za poslednú šancu na záchranu americkej hegemonie

- CZ24 News | 17. února 2022

USA/RUSKO: O čo ide Američanom a ich lokajom, keď sa za každú cenu usilujú rozpútať vojnu na Ukrajine s perspektívou jej eskalácie do širšieho regiónu východnej Európy? Prečo evakuovali svoju ambasádu z Kyjeva do Lvova a nepokryte tak lákajú ruskú armádu k invázii? Prečo sa zahrávajú s možnosťou vojenskej provokácie na Donbase podľa scenára gruzínskej agresie v Južnom Osetsku, aby donútili Rusko k vojenskému zásahu?

Vysvetlenie partikulárnych javov, ktoré zahlcujú našu pozornosť, si vyžaduje nadhľad, ktorý ponúka precedens takzvanej Thukydidovej pasce. Samotní Američania sú si vedomí tohto fenoménu minimálne od roku 2017, kedy ho Graham Allison osvetlil vo svojej knihe „Predurčení k vojne“ („Destined for war“).

O čo teda ide? V stručnosti – opakuje sa jav, ktorý opísal grécky historik Thukydides v 5. storočí pred n. l. vo svojej knihe „Dejiny Peloponézskej vojny“ (431 – 404 pred n. l.). V princípe ide o situáciu, keď dovtedajší dominantný hegemon ako bola staroveká Sparta, nestačí držať tempo s novou rastúcou mocnosťou ako boli Atény. Tento proces sa nedá zvrátiť inak, než poraziť potenciálneho nového hegemonu (Atény) v zostávajúcom časovom intervale, kým je ešte Sparta vojensky silnejšia. Neskôr to už nebude možné.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Pri pohľade na dnešnú situáciu cez prizmu Thukydidovej pasce je teda úplne evidentné, o čo Američanom ide. Rusko-čínsky tandem (novodobé Atény) každým rokom silnie a je otázkou krátkeho času, kedy prevezme rolu dominantného svetového hegemonu, ktorý bude vojensky neporaziteľný. Naopak, USA a ich vazali (novodobá Sparta) nezadržateľne slabnú a zostáva im relatívne krátky čas, kedy by ešte teoreticky mohli zvrátiť tento proces. Papierovo a podľa objemu vojenských výdavkov sú ešte stále hegemonom. Problém však spočíva v tom, že bez úspešnej vojny s vyzývateľom sa táto relatívna prevaha nedá dlhodobo v žiadnom prípade udržať.

Američania však nie sú hlúpi a očividne tušia aj to, že v priamej vojenskej konfrontácii s rusko-čínskym tandemom by už dnes prehrali na celej čiare. Sú si vedomí toho, že vojnu s Ruskom musia preto viesť cudzími rukami (proxy war) s tým, že sami by sa do krvavého konfliktu zapojili z pozície arbitra až v záverečnej fáze, podobne ako v prvej a druhej svetovej vojne, vďaka čomu opakovane nehorázne zbohatli, zatiaľ čo ich konkurenti zostali v troskách a totálne zruinovaní.

Tu vstupuje do hry Ukrajina. Zo všetkých možných alternatív, ako zatiahnuť Rusko do vyčerpávajúcej vojny, neexistuje účinnejší prostriedok, ako oživiť banderovský rusofóbny nacizmus a pošťovať Ukrajincov proti Rusom. Na tomto scenári Američania usilovne pracujú už od roku 1991 a zvlášť posledných osem rokov. Stále im však chýba posledný, ten najdôležitejší akt celého dejstva, ktorým je vojenský masaker vo východnej Európe, čo je z pohľadu USA vyslovene expendable, čiže nezaujímavý a postrádateľný región. Američania s radosťou obetujú Ukrajinu, Pobaltsko, Poľsko, Slovensko, Rumunsko, Bulharsko, Gruzínsko a Moldavsko, len aby vojensky oslabili Rusko a tým aj celý rusko-čínsky tandem.

Čas sa však veľmi rýchlo kráti. Pokiaľ Rusko nevykrvácá v bratovražednej vojne, osud USA bude spečatený. Iné prijateľné bojisko, kde by mohli niekoho pošťovať do vojny s Ruskom budú Američania hľadať veľmi ťažko. Rusi ani Číňania vojnu nepotrebujú. Čas hrá v ich prospech. Na rozdiel od starovekej Sparty, dnešné USA už nie sú v pozícii, aby dokázali poraziť Rusko a vyklízuť tak z osudnej Thukydidovej pasce.

Rusi prirodzene evidujú ťažkú situáciu, v akej sa USA ocitli. V záujme odvrátenia vojny preto ponúkli Američanom východisko v podobe uzavretia dohôd o bezpečnostných garanciách a geopolitickej stabilite, čo by umožnilo plynulú a bezbolestnú odovzdanie štafety globálneho hegemonu z rúk USA do rúk rusko-čínskeho tandemu. Ukrajina je z tohto pohľadu absolútne podružný a marginálny problém. Moskva samozrejme nepripustí genocídu Rusov na Donbase, nebude to však riešiť vojnou podľa predstáv americkej propagandy, ale vojensko-technickými opatreniami zameranými na prinútenie ukrajinského režimu k mieru.

Pokiaľ si nemecký kancelár Olaf Scholz myslí, že Rusom na Donbase nehrozí žiadna genocída, potom by nemal byť problém, aby Nemci a Francúzi priviedli Kyjev k rozumu a vysvetlili mu, že namiesto provokovania americkej proxy war by mal radšej začať plniť dohody z Minska, vrátane osobitného štatútu Donbasu. Je pravda, že pre amerických vazalov nie je také jednoduché presvedčiť amerického lokaja, aby bol trochu menej servilný a plnil dohody. Ak to však nedokážu, potom sa budú musieť zmieriť s tým, že Rusko nebude mať inú možnosť než uznať nezávislosť novoruských ľudových republík na území Doneckej a Luganskej oblasti, aj keď by sa Olafovi Scholzovi mohlo zdať, že by to bola katastrofa. Na tieto dôsledky bolo potrebné myslieť v čase, keď Nemecko uznalo nezávislosť Kosova. Dnes je už neskoro plakať nad rozliatym mliekom.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

[ZDROJ](#)